

Moment din *Posedații* după Dostoievski la TN Târgu-Mureș (regia: Kincses Elemér)

spectacolul ia forma unui serios studiu de psihologie analitică. Melodia lăuntrică a personajelor prinde contur, se ajunge chiar ca pe alocuri ea să fie orchestrată simfonic, oferind astfel șansa punerii în valoare a personalității creatoare a câtorva interpreți. Platitudinea e în specificul celei de-a treia părți a montării, exploatarea abisurilor existențiale pierzând din nou din siguranță, tocmai când se aștepta amplitudinea maximă.

Această degenerare a personalității spectacolului în particule cu individualitate extrem de contradictorie din punct de vedere valoric îl pune pe cronicar în dificultatea de a formula aprecieri hotărâte asupra jocului unuia sau altuia dintre actorii distribuiți. Ce pot să spun cu certitudine e că au fost identificați doi interpreți cu un facies potrivit pentru eroii de prim-plan, Nikolai Stavroghin și Piotr Verhovenski. Atât Katay

István, cât și Béres Günther Attila joacă pe un ton închis și aspru, gândit cu rigoare matematică, cu expresie sarcastică, dar aparițiile lor rămân în esență doar un model de interpretare studentească exemplară ce merită cu prisosință nota maximă. Desprinderea lor de condiția de actori-studenți și asumarea statutului de actori-profesioniști e încă ezitantă. Să precizăm că ambii sunt doar de puțină vreme absolvenți ai Institutului de Teatru din Târgu-Mureș. În rolul Kirilov, Domokos László ni se înfățișează drept un actor de autentică teatralitate, cu o deosebită înzestrare dramatică. Ne-au mai reținut atenția Fazakas Júlia, Fodor Piroska, Simon Andrea, Fülöp Beáta. I-am menționat pe tinerii componenți ai trupei, dar aceasta nu înseamnă că ceilalți interpreți nu ar fi animați de dorința de a completa cu un joc echilibrat tablourile din care e compus spectacolul. Problema e că

aceste contribuții individuale nu se regăsesc în fierbințeala unei magme comune. Impresia generală lăsată de spectacol e de insatisfacție, generată de insuficienta coordonare a explorării abisurilor sufletești, de felul amorf în care s-a produs condensarea trăirilor și gândirilor multiple, fără de care nu se simte inefabilul specific personajelor dostoevskiene.

MIRCEA MORARIU

UN SPECTACOL (APROAPE) MUZICAL

OFER CAMERĂ STUDENT de Louis Velle ● **TEATRUL NAȚIONAL DIN TÂRGU-MUREȘ**, Compania „Liviu Rebreanu” ● **Data reprezentației:** 9 octombrie 1997 ● **Regia:** Raluca Iorga-Mândrilă ● **Scenografia:** Viorel Penișoară-Stegar ● **Muzica:** Raluca Iorga-Mândrilă, Sárosi Péter ● **Coregrafia:** Selyem Ildikó ● **Distribuția:** Aurel Ștefănescu (Domnul Lemerlet), Mihai Gingulescu (Unchiul), Nicolae Cristache (Domnul Toupleine), Liviu Topuzu (Ernest), Eduard Marinescu (Preotul), Marinela Popescu (Doamna Lemerlet), Smara Marcu (Mătușa), Rodica Baghiu (Nicolette).

Scrisă către sfârșitul anilor '50 de dramaturgul, actorul și producătorul de film Louis Velle, de care unii cititori poate că își mai aduc aminte din serialul de televiziune „Soțul doamnei ambasador”, piesa **Ofer cameră student** nu vrea să pară nici o clipă altceva decât este: o comedie de boulevard, foarte bine pusă în pagină, compusă cu meșteșug și inteligență, cu apreciabilă știință a trucurilor, cu un dozaj eficient al condimentelor, care, în cazul că își află regizorul și interpreții potriviți, asigură o lungă serie de reprezentații, făcând viața

teatrului ce o montează mai fără griji. Farsa în chestiune, ilustrând perfect proverbul „orice naș își are năsul”, a pătruns în repertoriul Companiei „Liviu Rebreanu” (așa se numește din această stagiune Secția română a Naționalului din Târgu-Mureș) din rațiuni cum nu se poate mai pămâtenes. S-a știut foarte bine că spectacolul nu va aduce cine știe ce faimă ori succes de critică, dar s-a apreciat că cele două ore și jumătate de divertisment pe care le făgăduiește vor fi tentante pentru un public ce a cam uitat drumul către teatru. Sigur că aș putea să abuzez de spațiul tipografic și să redeschid eterna discuție despre utilitatea unor atari întreprinderi. Nu o fac pentru că, e evident, succesul sau eșecul genului, supraviețuirea ori decesul lui nu se vor datora voinței unui cronicar care, după ce a râs copios, devine, o dată instalat în fața mașinii de scris, scorțos și prorocește viitoare nenorociri pentru teatrul ce le-a procurat spectatorilor ceea ce Brecht

numea „plăceri sărace”. Judecând după reacția celor aflați în sală în seara premierei, nici un embargo nu se va institui asupra Teatrului Național din Târgu-Mureș, fie și numai pentru simplul motiv că la spectacol s-a râs mult și nu-i deloc exclus să se râdă o lungă serie de reprezentații.

De altminteri, regizoarea Raluca Iorga-Mândrilă, care a prelucrat textul și l-a transformat, cu ajutorul lui Sárosi Péter, într-un spectacol (aproape) muzical, a imaginat și un prolog ce-i invită pe spectatori să revină la teatru. Regia nu este strălucită, dar e nedezmăniț corectă, punând hotărât stavilă oricărei încercări de alunecare în vulgaritate. Era nevoie de ceva mai multă rapiditate în enunțarea fabulei, de acel ritm „endiable”, cum zic francezii („drăcesc”, pe românește), de mai multă fermitate în cenzurarea tendințelor de lăbărtare de care suferă prima parte a montării. Arietele ce întrerup din când în când acțiunea îi fac plăcere publicului răzăreț, care

le însoțește cu aplauzele corespunzătoare. Interpreții se simt astfel încurajați și își mai uită tracul amplificat de trista realitate că, cel puțin în seara premierei, nu toți erau chiar foarte stăpâni pe text.

Formula de spectacol adoptată de Raluca Iorga-Mândrilă mizează mult pe disponibilitățile comice ale actorilor. Aceștia se apropie de roluri destul de diferențiat. Unii adoptă trăirea asumată, alții, varianta parodică. Din perspectiva primei maniere evoluează Aurel Ștefănescu, Marinela Popescu, Smara Marcu, Rodica Baghiu și Liviu Topuzu. Pentru a doua variantă au optat Mihai Gingulescu, Eduard Marinescu și Nicolae Cristache. Dacă primii doi parodiază exact cât trebuie, Nicolae Cristache joacă, în schimb, cu garda mult prea deschisă, „vânzând” prea devreme cheia farsei imaginate de dramaturg. Ceva mai multă răbdare nu ar fi făcut deloc rău.

MIRCEA MORARIU

 Scenă din Ofer cameră student de Louis Velle la TN Târgu-Mureș (regia: Raluca Iorga-Mândrilă)

